

FILIP TAMÁS

Mind közt a legközelebb

Árnyak lengő terhe alatt ül a kertben,
és a fény zöld palackjából tölt magának.
Megvilágosítja benne a vért: hogy
a bordái alatt összepréselt szervei
egy darabig jobban lássanak.
Kimenekült a tülekedésből,
átmenetileg se legyen középpont,
ne múljon rajta semmi.

A nyárkohó salakja a város utcáin
széttérül, savanyú füstjén arcok
aszalódnak. Az övét feszesen
tartja egy száraz mosoly. Mintha egy
íjászé lenne, aki fegyver nélkül
gyakorol, célra tart, a célt elveszíti,
pedig csak hátra kéne fordulnia.

Nagyító alá tesz mindent, mit eddig
írt: csak a burjánzó részletek látszanak.
Mindenből csóda lesz és közelkép.
S hogy mi lesz mind közt a legközelebb?
Talán az elkerülhetetlen magyarázat,
kipusztult nyelven elhangzó igaz beszéd.

Hidegmeleg

Mintha egy régi film kelne
életre körülöttem: cinema
verítékben úszik a nyár,
kívül a bőröd, alatta inged –
nem tudod kigombolni többé.

Úgy írta magát beléd a nagy
kísérlet, hogy néha már azt hitted,
sikerülhet. Pedig a taglejtésed
nem takar belőled semmit,
mindig is kilátszott igazi
éned. Csak azért mentettek föl,
mert tudták, magadat már
úgyis börtönbe küldted.

A labirintus eltévedt
önmagában, egy ravasz kis
róka kéne, hogy kitaláljon.
Mennél utána szépen, hátha
szivárvány, vagy tiszta, világos
kávéház vár odakinn. Ha meg
oszlato ék, legfeljebb beállsz
az ellened tüntető tömegbe.